

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobkyně: **Ing. D. Š., T.,**
zastoupené Mgr. Romanem Seidlerem, advokátem, Malická 1576/11,
301 00 Plzeň,

proti
žalovanému: **Státní tajemník v Ministerstvu zdravotnictví, Palackého náměstí**
375/4, 128 00 Praha 2,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 9. 2023, č.j. MZDR 23171/2023-2/ST,
takto:

- I. Rozhodnutí Státního tajemníka v Ministerstvu zdravotnictví ze dne 11. 9. 2023, č.j. MZDR 23171/2023-2/ST, a rozhodnutí ředitele Krajské hygienické stanice Plzeňského kraje se sídlem v Plzni ze dne 26. 6. 2023, č.j. KHSPL-17176/2023, o převedení na jiné služební místo, se zrušují a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 15 342 Kč k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Romana Seidlera, advokáta, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Žalobou ze dne 5. 11. 2023, Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) doručenou téhož dne, se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 9. 2023, č.j. MZDR

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

23171/2023-2/ST (dále jen „napadené rozhodnutí“) a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto žalobkynino odvolání a potvrzeno rozhodnutí ředitele Krajské hygienické stanice Plzeňského kraje se sídlem v Plzni (dále jen „správní orgán I. stupně“ nebo „služební orgán KHS PK“) o převedení na jiné služební místo ze dne 26. 6. 2023, č.j. KHSPL-17176/2023 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“). Prvoinstančním rozhodnutím byla žalobkyně podle § 61 odst. 1 písm. b) zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní službě“), s účinností ode dne doručení rozhodnutí převedena na služební místo odborný rada (ID:11118) v oddělení hygieny obecné a komunální a podpory veřejného zdraví 1 (dále jen „HOK PVZ1“), v oboru služby Zdravotnictví a ochrana zdraví, s výkonem služby na služebním místě na dobu neurčitou, se služebním označením odborný rada, se služebním působištěm a místem výkonu služby v Plzni, s nástupem do služby na služebním místě následující pracovní den po doručení rozhodnutí (výrok I.); dále byly upraveny platové podmínky žalobkyně (výrok II.). Žalobkyně se domáhala též zrušení prvoinstančního rozhodnutí.

2. Podmínky převedení na jiné služební místo jsou upraveny zákonem o státní službě, správní řízení upravuje správní řád.

[III] Žaloba

3. Žalobkyně namítala především nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť bylo porušeno její právo řádně vykonávat službu na služebním místě ředitele odboru hygieny obecné a komunální a podpory veřejného zdraví, na které měla být převedena, jakož bylo porušeno i její právo na spravedlivý proces.
4. Žalobkyně nejprve rekapitulovala, že žalovaný již v minulosti rozhodoval ve věci změny služebního poměru žalobkyně, když rozhodnutím ze dne 20. 4. 2020, č.j. MZDR 15802/2020-2/ST, k odvolání žalobkyně potvrdil rozhodnutí ředitele Krajské hygienické stanice Plzeňského kraje se sídlem v Plzni ze dne 24. 2. 2020, č. j. KHSPL-04722/28/2020, kterým žalobkyni převedl rovněž na služební místo odborného rady v oddělení hygieny obecné a komunální a podpory veřejného zdraví 1 ve služebním úřadu KHS.
5. Obě tato rozhodnutí zrušil soud rozsudkem ze dne 16. 11. 2022, č.j. 77 Ad 6/2020-46, když konstatoval, že žalobkyně v době vyhlášení výběrového řízení na nově zřízené služební místo představeného - ředitel odboru hygieny obecné a komunální a podpory veřejného zdraví, tj. ke dni 29. 11. 2019, splňovala pro toto služební místo předpoklady, a upozornil, že s přihlédnutím k § 51 odst. 1 a § 51 odst. 2 věty druhé zákona o státní službě bylo možno v případě žalobkyně a nově zřízeného služebního místa představeného postupovat podle § 61 odst. 1 písm. b) zákona o státní službě a žalobkyni na toto místo převést. Zároveň soud nastolil otázku, zda výklad § 51 odst. 2 ve spojení s § 24 odst. 5 a § 61 odst. 1 písm. b) zákona o státní službě opravňoval služební orgán KHS PK v souzené věci k vyhlášení výběrového řízení na místo představeného – ředitel odboru hygieny obecné a komunální a podpora veřejného zdraví, resp. nepřevést žalobkyni přímo na toto místo a následně, po jejím neúspěchu ve výběrovém řízení, ji převést na místo jiné.
6. Žalovaný vyložil rozsudek ze dne 16. 11. 2022, č.j. 77 Ad 6/2020-46, tak, že úkolem služebního orgánu bylo pouze převést žalobkyni na některé z jiných vhodných služebních míst, kterými v okamžiku vydání svého nového rozhodnutí disponoval, neboť již nemohl restituovat stav, který byl dán v roce 2019, resp. 2020. Takový náhled na věc byl však dle

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

žalobkyně naprosto mylný a zcela odporoval požadavku označeného rozsudku. Tím, že soud nelegitimizoval výběrové řízení, které služební orgán vyhlásil na nové služební místo ředitele odboru hygieny obecné a komunální a podpora veřejného zdraví, bylo na správním orgánu I. stupně, aby v intencích soudního rozhodnutí řádně odůvodnil nutnost jeho konání. Krajský soud lakonicky konstatoval, že ve spise KHS nebylo zhora nic a upozornil, za jakých podmínek by bylo možné uvažovat o vyhlášení výběrového řízení, pokud by žalobkyně neměla být bez dalšího převedena na nové služební místo představeného. Doslova uvedl, odvolávaje se na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 6. 2021, č.j. 5 Ad 13/2018-39, že závěr o nezbytnosti konání výběrového řízení na předmětné služební místo představeného by se měl opírat zejména o čtyři skutečnosti, a to (1) existuje více státních zaměstnanců totožného služebního úřadu, kteří byli dotčeni předmětnou systemizací, (2) tito státní zaměstnanci splňují všechny podmínky stanovené pro předmětné služební místo představeného, (3) pro všechny tyto zaměstnance je předmětné služební místo vhodné a žádnému zaměstnanci nic nebrání, aby byl na toto služební místo převeden, a konečně (4) uvedení zaměstnanci prokazatelně projevili o předmětné služební místo zájem. Zároveň tyto podklady jednoznačně musejí z časového hlediska předcházet rozhodnutí o vyhlášení výběrového řízení.

7. Žalobkyně byla přesvědčena, že služební orgán KHS PK v rozhodnutí ze dne 26. 6. 2023, č.j. KHSPL 17176/2023, opět přesvědčivě neodůvodnil nutnost vyhlášení výběrového řízení. Žalovaný se zcela ztotožnil s postupem služebního orgánu, který na nově vzniklé služební místo ředitele odboru hygieny obecné a komunální a podpory veřejného zdraví vyhlásil výběrové řízení. Převedením žalobkyně na nově vzniklé služební místo představeného by podle jeho přesvědčení došlo k diskriminaci dalších státních zaměstnanců, kteří se na základě schválené systemizace nacházeli ve stejné situaci jako žalobkyně a na nově vzniklé služební místo by převedeni nebyli. Žalovanému postačovalo, že služební orgán jako podklad pro vydání svého rozhodnutí shromáždil dokumenty, o čemž žalobkyni informoval v Oznámení o zahájení řízení ve věci služebního poměru státní zaměstnankyně ze dne 14. 3. 2023, č.j. KHSPL 05868/2023, a že na základě ústního jednání, které se uskutečnilo dne 5. 6. 2023, byl ze strany služebního orgánu spis doplněn o další písemnosti. Žádný z těchto dokumentů však nepotvrzuje, že by si služební orgán ještě před vyhlášením výběrového řízení zjistil, zda se některý ze státních zaměstnanců, jejichž služební místa byla systemizací zrušena, uchází o služební místo ředitele odboru hygieny obecné a komunální a podpory veřejného zdraví. Nakonec se ukázalo, že kromě samotné žalobkyně se již žádný jiný ze státních zaměstnanců KHS do výběrového řízení nepřihlásil, a proto ani nemohlo dojít k jejich diskriminaci, pokud by žalobkyně byla převedena na nové služební místo ředitele odboru hygieny obecné a komunální a podpory veřejného zdraví. Další účastník výběrového řízení, Ing. B., nepatřila mezi tyto státní zaměstnance a před vyhlášením výběrového řízení ani nevykonávala funkci představeného. Jestliže se žalovaný ztotožnil s názorem služebního orgánu KHS PK, že za představeného lze ve smyslu § 9 odst. 7 zákona o státní službě považovat i státního zaměstnance určeného jako zástupce představeného, pak takový výklad odporuje zcela jasné dikci § 9 odst. 3 zákon o státní službě, který striktně označuje služební místa představených. Navíc, služební orgán KHS PK před vyhlášením výběrového řízení ani nezkoumal, jakého představeného Ing. B. zastupovala, jak často, po jakou dobu a jakou činnost konkrétně při tomto zastupování vykonávala. Spokojit se pouze s tím, že Ing. B. zastupovala představeného, je čistě účelový přístup, který neodpovídá podmínkám a smyslu výběrového řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

8. Převedení žalobkyně na nové služební místo ředitelky odboru hygieny obecné a komunální a podpory veřejného zdraví bez vyhlášení výběrového řízení by se nepříčilo ani § 23 odst. 2 zákona o státní službě, neboť žalobkyně se nedovolává nároku na takové převezení, nýbrž poukazuje na skutečnost, že služební orgán měl postupovat podle § 51 odst. 2 ve spojení s § 24 odst. 5 a § 61 odst. 1 písm. b) zákona o státní službě s přihlédnutím k okolnostem daného případu. Nejde totiž o běžný případ, kdy se podle § 24 odst. 1 zákona o státní službě musí na volné služební místo vyhlásit výběrové řízení, nýbrž se jedná o specifický případ, u kterého zákon výslovně vylučuje konání výběrového řízení a pouze soudní praxe vyslovila výjimku z tohoto zákazu, pokud by se vyskytly objektivní skutečnosti, které si doslova vynucují konání výběrového řízení. Žádné takové skutečnosti v daném případně nenastaly, resp. služební orgán si podklady o nich neopatřil před vyhlášením výběrového řízení, které tak nelze považovat za provedené v souladu se zákonem.
9. Napadené rozhodnutí, které zcela souhlasilo s postupem správního orgánu I. stupně, je tak nesprávné, a to i v té části, pokud se zabývá (již nadbytečně) otázkou vhodnosti služebního místa, na které byla žalobkyně převedena. Jestliže podle žalovaného služební místo bylo ze strany služebního orgánu KHS PK zvoleno tak, aby byl učiněn nejmenší možný zásah do práv žalobkyně, pak výsledný efekt je naprosto opačný, neboť zásah do práv žalobkyně je zcela značný. Jedině vhodným služebním místem, na které měla být žalobkyně převedena, je služební místo ředitele odboru hygieny obecné a komunální a podpory veřejného zdraví. Napadené i prvoinstanční rozhodnutí způsobila žalobkyni újmu v porušení jejího práva na vytvoření podmínek pro řádný výkon služby (na služebním místě představeného) podle § 79 odst. 2 písm. a) zákona o státní službě i jejího práva na plat podle § 79 odst. 2 písm. e) zákona o státní službě, neboť jejím převedením na služební místo odborný rada v oddělení hygieny obecné a komunální a podpory veřejného zdraví došlo ke snížení platu zařazením žalobkyně do 12. platové třídy. V postavení představeného byla zařazena do 13. platové třídy, navíc jí náležel příplatek za vedení.
10. Bylo-li s ohledem na shora uvedené skutečnosti výběrové řízení vyhlášeno neoprávněně, pak nemohlo ve smyslu § 57 odst. 1 věty druhé zákona o státní službě sloužit jako podklad pro jmenování Ing. B. na místo ředitele odboru hygieny obecné a komunální a podpory veřejného zdraví, a proto rozhodnutí o jejím jmenování na toto služební místo představeného je pro rozpor se zákonem neplatné. V důsledku této skutečnosti lze považovat služební místo ředitele odboru hygieny obecné a komunální a podpory veřejného zdraví stále za volné, a bylo tak v možnostech služebního orgánu KHS PK převést na něj žalobkyni. Služební poměr Ing. B. by tím neskončil, pouze by ji služební orgán musel převést či zařadit (na základě dohody) na jiné služební místo.
11. Nelze umožnit správnímu orgánu I. stupně, aby zneužil konání nezákonného výběrového řízení k převedení žalobkyně na zcela jiné služební místo, než na jaké ji měl v souladu se zákonem převést. Pokud mezitím služební místo ředitele odboru hygieny obecné a komunální a podpory veřejného zdraví obsadil jiným zaměstnancem a zároveň by nebylo možné uplatnit úvahu, že toto služební místo představeného je v důsledku nezákonného výběrového řízení stále volné, pak by za těchto okolností formálně jedině správným postupem bylo zařazení žalobkyně mimo výkon služby. Jestliže by ani v následujících 6 měsících nedošlo k uvolnění služebního místa ředitele odboru hygieny obecné a komunální a podpory veřejného zdraví a převedení žalobkyně na toto služební místo, pak by služební orgán KHS PK musel ukončit se žalobkyní služební poměr a vyplatit ji odbytné podle § 72 odst. 2 písm. d) zákona o státní službě. Nelze vyloučit, že takového postupu si je žalovaný vědom, když se snaží úmyslně bránit tvrzením, že by služební orgány byly vystaveny

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

nehospodárnému využívání veřejných prostředků, „neboť s takovými zaměstnanci by bylo nutno automaticky postupovat dle § 62 zákona o státní službě, což může vést k vyplácení odbytného až do výše dvanáctinásobku měsíčního platu státního zaměstnance.“ Žalobkyně k tomu může jen dodat, že situaci s nezákonným vyhlášením výběrového řízení na předmětné služební místo představeného nezavinila a následky s tím spojené nemohou jít pouze k její tíži, resp. nelze dovolit další porušení zákona ze strany služebního orgánu a žalovaného, který v rozporu se svým ujišťováním neposílil právní jistotu žalobkyně, ani neomezil svévoli správního orgánu I. stupně.

[III] Vyjádření žalovaného k žalobě

12. Žalovaný se k věci vyjádřil v podání ze dne 15. 12. 2023, kde vyslovil přesvědčení, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v kontextu rozsudku soudu ze dne 16. 11. 2022, č.j. 77 Ad 6/2020-46. Právě podklady, které správní orgán I. stupně shromáždil jako podklad pro vydání prvoinstančního rozhodnutí, jsou relevantními podklady, které z pohledu rozsudku soudu v původním řízení chyběly a nyní jsou součástí správního spisu. Žalovaný se ztotožnil s argumentací služebního orgánu KHS PK vyjevenou na str. 6 prvoinstančního rozhodnutí, kde se služební orgán KHS PK s rozsudkem Krajského soudu v Plzni, zejména body 44–46 odůvodnění, vypořádal.
13. Z dodaných podkladů dle žalovaného vyplynulo, že došlo k významnému snížení počtu služebních míst představených v odboru hygieny obecné a komunální a podpory veřejného zdraví ve služebním úřadu KHS. Došlo ke zrušení 5 míst vedoucích oddělení a ředitele odboru hygieny obecné a komunální a přímým převedením jednoho z nich na místo představeného by došlo k diskriminaci výše zmíněných vedoucích, neboť počet nově vzniklých vedoucích míst byl nižší než počet státních zaměstnanců, kteří se o daná služební místa mohli ucházet. V rámci zachování zásady transparentnosti a zákazu diskriminace tedy nemohlo dojít k převedení všech představených na nově vzniklá služební místa představených. Služební úřad postupoval v intencích zákona o státní službě a žalovaný s jeho postupem souhlasil. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 12. 2021, č.j. 6 Ads 315/2020-58, kde je mj. uvedeno, že *„v případě, kdy je ve služebním úřadu volné služební místo vhodné pro větší počet státních zaměstnanců, je žádoucí vyhlásit na obsazení takového služebního místa výběrové řízení, aby se předešlo možným sporům o to, kterému státnímu zaměstnanci dát při převedení na dané služební místo přednost.“*
14. Žalovaný měl dále za to, že v prvoinstančním i napadeném rozhodnutí bylo dostatečně odůvodněno, z jakého důvodu bylo nezbytné vyhlásit výběrové řízení na nově vzniklé služební místo ředitele odboru hygieny obecné a komunální a podpory veřejného zdraví. Schválenou systemizací došlo ve služebním úřadu ke zrušení celkem 15 služebních míst představených, z čehož 6 služebních míst představených se týkalo odboru hygieny obecné a komunální a podpory veřejného zdraví. Žalovaný souhlasil s postupem služebního orgánu KHS PK, který na nově vzniklé služební místo ředitele odboru hygieny obecné a komunální a podpory veřejného zdraví vyhlásil výběrové řízení. Převedením žalobkyně na nově vzniklé služební místo představené by došlo k diskriminaci dalších státních zaměstnanců, kteří se na základě schválené systemizace nacházeli ve stejné situaci jako ona a na nově vzniklé služební místo by převedeni nebyli.
15. Žalovaný dále k problematice výběrových řízení uvedl, že obsazení služebního místa na základě výběrového řízení je transparentním způsobem obsazení volného služebního místa při zachování rovného přístupu všech uchazečů, resp. státních zaměstnanců dotčených schválenou systemizací. Služební orgán je odpovědný za obsazování služebních míst v rámci

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

služebního úřadu z hlediska prosazování zájmu na řádném výkonu působnosti služebního úřadu a pokud usoudí, že jsou naplněny podmínky pro vyhlášení výběrového řízení na volné služební místo, je takový postup pouze v jeho pravomoci a je v souladu se zákonem o státní službě. Z tohoto důvodu je žalovaný přesvědčen, že napadené rozhodnutí, které potvrdilo postup správního orgánu I. stupně, je v souladu se zákonem o státní službě.

16. Žalovaný nesouhlasil s námitkou žalobkyně směřující vůči Ing. B. Žalobkyně zcela popírá § 9 odst. 7 zákona o státní službě a je přesvědčena, že pouze osoby vyjmenované v § 9 odst. 3 jsou představenými ve smyslu zákona o státní službě. S tímto názorem se žalovaný neztotožnil a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se s danou námitkou vypořádal. Žalovaný rovněž odmítl názor žalobkyně, že jediným vhodným služebním místem, na které mohla být převedena, je služební místo ředitele odboru hygieny obecné a komunální a podpory veřejného zdraví. Žalovaný zde upozornil opět na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 12. 2021, č.j. 6 Ads 315/20200–58, kde je v bodě 23 uvedeno: *„Absence nároku na zařazení na konkrétní služební místo a na jmenování na služební místo představeného plyne přímo ze znění § 23 odst. 2 zákona o státní službě.“* V této souvislosti žalovaný poukázal i na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 6. 2022, č.j. 15 Ad 2/2020–50, kde je v bodě 27 uvedeno: *„Zákon o státní službě představeným ani dalším státním zaměstnancům neposkytuje jistotu zachování stávajícího služebního místa. Naopak v případech schválení nové systemizace a organizační struktury služebního úřadu umožňuje služební zařazení státních zaměstnanců změnit a v krajních případech jejich služební poměr z organizačních důvodů ukončit.“* Tento názor vyjádřil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 8. 2023, č.j. 7 Ads 409/2021-55, kde je v bodě 20 výslovně uvedeno, že *„je možné po zrušení místa představené státního zaměstnance převést i na běžné služební místo, tedy nikoliv představeného.“*
17. Žalovaný odmítl dále i žalobkyninu námitku, že pokud by bylo z její strany akceptováno, že služební místo ředitele odboru hygieny obecné a komunální a podpory veřejného zdraví je obsazeno jiným státním zaměstnancem, tak jediný správný postup by bylo zařazení žalobkyně mimo výkon služby a následně skončení jejího služebního poměru s vyplacením odbytného podle § 72 odst. 2 písm. d) zákona o státní službě. Jak žalovaný uvedl v napadeném rozhodnutí, zcela se ztotožňuje s postupem služebního orgánu KHS PK, který se primárně snažil obsadit a zajistit řádný chod úřadu a výkon služby kvalifikovanými státními zaměstnanci, jejichž služební místa byla systemizací zrušena. Zvolený postup je v souladu se smyslem služebního zákona, přičemž dalším aspektem, který je nutno vzít do úvahy, je také řádné, účelné a efektivní nakládání s veřejnými prostředky. Žalovaný v tomto kontextu odkázal též na usnesení Ústavního soudu, sp. zn. II. ÚS 440/22, ze dne 19. 4. 2022, ve kterém ÚS připomněl, že *„přijetí do služebního poměru je spojeno se zvýšenou ochranou státního zaměstnance v průběhu služby. Tato ochrana se projevuje krom jiného i v tom, že státní zaměstnanec, který byl odvolán ze svého původního služebního místa, nebo jehož dosavadní služební místo bylo zrušeno, není ze služebního poměru bez dalšího propuštěn pro nadbytečnost. Příslušný služební orgán je naopak povinen nalézt mu jiné vhodné místo ve služebním úřadě, případně ve služebních úřadech jiných“* a dále uvedl, že *„podstatné je, že nikdo není nucen do těchto poměrů v první řadě vůbec vstoupit. Učiní-li tak, musí si být vědom, že setrvání v nich s sebou přináší jak nejružnější přednosti, tak ale i některá úskalí. Je na případném zájemci, aby si sám zhodnotil možná pozitiva a negativa a tomu uzpůsobil svoji volbu.“*
18. Žalobkyně měla také za to, že jmenování Ing. B. na místo ředitele odboru hygieny obecné a komunální a podpory veřejného zdraví je neplatné, toto služební místo je tedy stále volné a bylo by možné na něj žalobkyni převést. Žalovaný k dané námitce odkázal na výše uvedené,

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

kdy v zájmu zachování zásady transparentnosti a zákazu diskriminace byla jediná možná cesta v intencích zákona o státní službě, a to vyhlášení výběrového řízení. Žalovaný se neztotožnil ani s názorem žalobkyně, že místo ředitele odboru hygieny obecné a komunální a podpory veřejného zdraví je stále volné. Toto služební místo je obsazeno Ing. B. na základě vyhlášeného výběrového řízení, což žalovaný považoval, jak již opakovaně uvedl, v daném případě za jediný možný zákonný způsob obsazení volného služebního místa. Žalovaný doplnil, že nelze napadnout a rozporovat práva třetích osob. Ing. B. se úspěšně zúčastnila výběrového řízení a na základě výsledku byla na předmětné služební místo řádně jmenována.

19. Žalovaný se dále obecně vyjádřil k systemizaci služebních úřadů a úkolům veřejné a soudní moci s ní související a odkázal (a citoval) na rozhodnutí NSS ze dne 15. 9. 2020, č. j. 4 Ads 423/2019-70, bodě 51. S problematikou systemizace žalovaný dále odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 11. 2023, č.j. 5 Ad 8/2020-65, který se týká žaloby podané žalobkyní. Zde je v bodě 31 a 32 odůvodnění rozsudku uvedeno následující: *„Z právě citovaných podkladů a odůvodnění systemizace dle soudu vyplývá oprávněnost názoru žalovaného, dle kterého systemizací docházelo ke komplexním změnám ve struktuře sekce ochrany a podpory veřejného zdraví Krajské hygienické stanice Plzeňského kraje. Došlo k obsáhlé změně počtu představených i dalších pracovníků, došlo k velmi výraznému snížení počtu jednotlivých oddělení a zejména celkové restrukturalizaci původního odboru hygieny obecné a komunální. Provedená změna se soudu jeví jako učiněná s legitimním cílem za účelem větší efektivity práce. Dle soudu se jednoznačně jedná o manažerské rozhodnutí, do kterého dle výše uvedené judikatury mohou správní soudy zasahovat pouze tehdy, existují-li konkrétní a vážné pochybnosti vyvolávající podezření, že cílem systemizace byla šikana či diskriminace a změna nemá žádný rozumný důvod. Vzhledem k tomu, že systemizace byla rozumně a logicky odůvodněna, k vyvracení tohoto názoru by musely existovat velmi silné indicie o diskriminačním jednání vůči žalobkyni.“*
20. Žalovaný doplnil, že pokud by správní orgán měl kompetenci přezkoumávat vládou schválenou systemizaci, vedlo by to k absurdní situaci, kdy by nejprve správní orgán sám činil určité procesy a následně by tento proces sám přezkoumával, jak ve vztahu k sobě samému, tak případně dokonce ve vztahu k vládě jakožto vrcholnému orgánu výkonné moci. Správním orgánům nenáleží přezkum zákonnosti usnesení vlády, kterými byla schválena systemizace a návrh na úpravu systemizace, kterými jsou navíc samy povinny se řídit, a tedy ani samotného průběhu procesu přijetí takových vládních usnesení, tj. průběhu procesu systemizace.
21. Žalovaný uzavřel, že správní orgán I. stupně posoudil výchozí stav v kontextu a návaznosti na současný stav a správně vyhodnotil převedení žalobkyně na služební místo specifikované v napadeném rozhodnutí, přičemž plně respektoval rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 16. 11. 2022, č.j. 77 Ad 6/2020-46. Žalovaný měl za to, že napadené i prvoinstanční rozhodnutí jsou v souladu s právními předpisy, žalobní námitky nejsou důvodné, a proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.

[IV] Replika

22. Žalobkyně dne 18. 2. 2025 soudu zaslala omluvu z jednání nařízeného na 19. 2. 2025 a repliku k vyjádření žalovaného ze dne 15. 12. 2023 k žalobě, v němž dle jejího názoru žalovaný setrval na svých závěrech a názorech z napadeného rozhodnutí. Též žalobkyně setrvala na žalobních tvrzeních a poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2024, č.j. 5 Ads 351/2022, týkající se právě žalobkynina případu, v němž se kasační soud zaobíral vysvětlením § 24 odst. 5 zákona o státní službě.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

23. Žalobkyně dále zopakovala, že obával-li se žalovaný, že by bez vyhlášení výběrového řízení na nové služební místo ředitele odboru hygieny obecné a komunální a podpory veřejného zdraví mohlo přímým převedením žalobkyně na toto služební místo dojít k diskriminaci ostatních státních zaměstnanců, jejichž služební místa byla rovněž zrušena na základě systemizace služebních a pracovních míst na rok 2020, pak se nic z těchto obav nenaplnilo, neboť ze všech takto dotčených vedoucích státních zaměstnanců se do příslušného výběrového řízení přihlásila pouze žalobkyně. Ing. B. k těmto státním zaměstnancům nepatřila, z tohoto důvodu by případné převedení žalobkyně na nové služební místo představeného vůči ní nebylo diskriminační.
24. Žalobkyně odmítla také další úvahu žalovaného, že žalobkyni již nelze převést na služební místo ředitele odboru hygieny obecné a komunální a podpory veřejného zdraví, neboť mezitím bylo toto služební místo obsazeno jiným státním zaměstnancem. Tato jen zdánlivá překážka, kterou nakonec vytvořil sám služební orgán KHS PK, nemůže být v žádném případě důvodem pro legitimizaci nezákonných rozhodnutí. Ostatně, dotčené služební místo bylo obsazeno již v době prvního rozhodování Krajského soudu v Plzni ve věci, tedy tato skutečnost nemůže zabránit zrušení rozhodnutí služebního orgánu, které nemůže obstát z hlediska posouzení zákonnosti. Správní orgány by za těchto okolností, které samy zavínily, měly hledat zcela jiný postup, který by již odpovídal služebnímu zákonu.

[V] Posouzení věci soudem

25. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
26. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
27. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
28. Při jednání před soudem dne 19. 2. 2025 žalovaný setrval na svrchu rekapitulované argumentaci, žalobkyně se z nařízeného jednání omluvila a vyjádřila souhlas, aby o věci bylo rozhodnuto v její nepřítomnosti.
29. Žaloba je důvodná.
30. Podle § 61 odst. 1 písm. b) zákon o státní službě platí: *„Státní zaměstnanec se převede na jiné služební místo, nemůže-li vykonávat službu na dosavadním služebním místě v důsledku odvolání ze služebního místa představeného.“*
31. Podle § 51 odst. 1 zákona o státní službě platí: *„Na obsazení volného služebního místa představeného se koná výběrové řízení, není-li stanoveno jinak. Na obsazení volného služebního místa náměstka pro státní službu, státního tajemníka, vedoucího služebního úřadu, náměstka pro řízení sekce, ředitele sekce a personálního ředitele sekce pro státní službu se koná výběrové řízení vždy.“*
32. Podle § 51 odst. 2 věty druhé zákona o státní službě platí: *„Na výběrové řízení se přiměřeně použije § 24 až § 28.“*
33. Podle § 24 odst. 5 zákona o státní službě platí: *„Výběrové řízení podle odstavce 1 se nekoná, postupuje-li se podle § 47, § 49 odst. 2 až 5, § 61, 67, 70 nebo § 75 odst. 2. Výběrové řízení se dále nekoná, jedná-li se o zařazení státního zaměstnance na služební místo uvolněné v souvislosti s*

vysláním k výkonu služby v zahraničí; to neplatí, jde-li o služební místo představeného. Výběrové řízení se též nekoná, obsazuje-li se volné služební místo postupem podle jiného zákona.“

34. Mezi stranami není sporné to, že žalobkyně byla ve smyslu § 60 odst. 1 písm. a) zákona o státní službě odvolána ze služebního místa (= představený – ředitel odboru hygieny obecné a komunální), protože došlo ke zrušení služebního místa představeného (ke dni 31. 12. 2019). Není pochyb o tom, že žalobkyně v době vyhlášení výběrového řízení na nově zřízené služební místo představeného - ředitel odboru HOK PVZ, tedy ke dni 29. 11. 2019, splňovala pro toto služební místo předpoklady. Bylo jí umožněno zúčastnit se výběrového řízení a po proběhlém pohovoru byla označena jako úspěšný uchazeč (byť vybrána nakonec byla druhá z uchazeček). Je rovněž nesporné, že žalobkyně byla podle § 61 odst. 1 písm. b) zákona o státní službě převedena na služební místo odborného rady v rozhodnutí dále specifikovaném, a to s účinností ode dne doručení rozhodnutí, a byly jí stanoveny platové podmínky.
35. Krajský soud v Plzni rozhodoval ve věci žalobkyně již jednou, a to rozsudkem ze dne 16. 11. 2022, č.j. 77 Ad 6/2020-46 (dále jen „první rozsudek KS), kde mj. uvedl, že z dikce § 51 odst. 1 a odst. 2 věty druhé služebního zákona vyplývá, že v případě žalobkyně a nově zřízeného služebního místa představeného – ředitele odboru hygieny obecné a komunální a podpory veřejného zdraví – bylo možné postupovat podle § 61 odst. 1 písm. b) služebního zákona a žalobkyni na toto místo převést. Dále posuzoval, zda mohl služební orgán KHS PK vyhlásit výběrové řízení na uvedené místo představeného, respektive nepřevést na ně žalobkyni. Vyšel ze závěrů rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 6. 2021, č.j. 5 Ad 13/2018-39 (dále jen „rozsudek č. j. 5 Ad 13/2018-39“). V něm městský soud z § 24 odst. 5 služebního zákona dovodil, že výběrové řízení se nekoná, bylo-li služební místo stávajícího zaměstnance zrušeno z důvodu systemizace, případně z důvodu odvolání ze služebního místa představeného. Toto ustanovení nedává služebnímu orgánu možnost úvahy, zda konat či nekonat výběrové řízení. Tento závěr však dle městského soudu nelze s ohledem na zásady rovnosti a zákazu diskriminace učinit bezvýhradně. Závěr, že vypsání výběrového řízení je nezbytné, musí vycházet ze čtyř objektivních předpokladů, a to: 1. existuje více státních zaměstnanců totožného služebního úřadu, kteří byli dotčeni předmětnou systemizací, 2. tito zaměstnanci splňují všechny podmínky stanovené pro předmětné služební místo, 3. pro všechny tyto zaměstnance je předmětné místo vhodné a 4. tito zaměstnanci projeví o služební místo zájem. Tyto předpoklady musí být splněny kumulativně, musí časově předcházet rozhodnutí o vyhlášení výběrového řízení a jejich existence musí být zřejmá ze spisového materiálu. Krajský soud dospěl k závěru, že v tomto případě ze správního spisu naplnění výše uvedených požadavků vyslovených v rozsudku č. j. 5 Ad 13/2018-39 nevyplývalo. Správní spis obsahoval pouze prvostupňové rozhodnutí s přílohou definující služební místa v KHS, odvolání s příloženou plnou mocí, napadené rozhodnutí a doklad o jeho doručení. V prvoinstančním a napadeném rozhodnutí služební orgány pouze obecně konstatovaly, že bylo zrušeno více služebních míst představeného, a bylo tak více potenciálních vhodných kandidátů na nově zřízené služební místo. Podle krajského soudu tak napadené rozhodnutí ve světle závěrů rozsudku č.j. 5 Ad 13/2018-39 neobstálo a byl důvod pro jeho zrušení dle § 76 odst. 1 písm. b) a c) s. ř. s. Podle § 78 odst. 3 s. ř. s. krajský soud zrušil též prvostupňové rozhodnutí, neboť bylo stíženo vytýkanými nedostatky.
36. Proti prvnímu rozsudku KS podal žalovaný kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 28. 3. 2024, č.j. 5 Ads 351/2022-45, zamítl. Kasační soud se nejprve zaobíral tím, zda právní úprava s ohledem na § 24 odst. 5 služebního zákona konání výběrového řízení připouští. Dospěl k závěru, že nikoliv.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

37. Tuto otázku řešil Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 29. 6. 2023, č.j. 3 Ads 205/2021-61 (publ. pod. č. 4544/2024 Sb. NSS) [dále jen „rozsudek č.j. 3 Ads 205/2021-61“], ve věci kasační stížnosti proti rozsudku č.j. 5 Ad 13/2018-39, z jehož závěrů vyšel Krajský soud v Plzni v prvním rozsudku KS. Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 3 Ads 205/2021-61 odmítl názor městského soudu, že při splnění v něm vymezených kritérií lze konat výběrové řízení na obsazení služebního místa i v případech, v nichž se podle § 24 odst. 5 služebního zákona výběrové řízení nekoná. Kasační soud vysvětlil, že § 24 odst. 5 služebního zákona dopadá i na případ obsazování volného služebního místa představeného: „*Hovoří-li služební zákon v § 51 odst. 2 větě druhé o přiměřeném použití (mimo jiné) § 24 tohoto zákona, je zřejmé, že vztah mezi odkazující a odkazovanou úpravou je volnější, než by tomu bylo v případě obdobného použití odkazované úpravy. Odkazovaná úprava se tedy nepoužije v plném rozsahu, ale pouze potud, je-li její aplikace nutná pro realizaci postupu dle úpravy odkazující. Nejvyšší správní soud z celkového kontextu služebního zákona nevidí důvod, proč by mělo být postupováno rozdílně při obsazování ‚řadového‘ služebního místa a místa představeného. V obou případech se předpokládá obsazování volného služebního místa primárně cestou výběrového řízení. Ustanovení § 24 odst. 5 přitom logicky předpokládá, že lze-li volné služební místo obsadit státním zaměstnancem, u kterého nastaly zákonem předvídané důvody pro převedení na jiné služební místo [v posuzované věci v důsledku zrušení jeho služebního místa z důvodu změny systemizace § 60 odst. 1 písm. c) služebního zákona], výběrové řízení se nekoná a státní zaměstnanec se na uvolněné služební místo převede. Z ničeho přitom nelze dovodit, proč by tomu mělo být jinak v případě představeného, u kterého vznikl důvod k jeho převedení na jiné služební místo, a volného služebního místa představeného. Podstata služebního poměru, tj. vztahu zaměstnance a státu, je v obou případech stejná (viz § 6 služebního zákona), představený je pouze specifickým typem státního zaměstnance, disponujícím oprávněními uvedenými v § 9 odst. 1 služebního zákona. Nejvyšší správní soud má tedy za to, že § 24 odst. 5 tohoto zákona se použije i na případy obsazování volného služebního místa představeného, neboť opačný výklad by zakládal mezi ‚řadovými‘ státními zaměstnanci a představenými, nacházejícími se v typově zcela shodné situaci, ničím neodůvodněné rozdíly v přístupu k volným služebním místům.“ Dále vyložil, že § 24 odst. 5 služebního zákona „jasně vymezuje situace, kdy se výběrové řízení nekoná. Jednou z nich je i situace, kdy služební orgán postupuje dle § 61 tohoto zákona. Zákonodárce v tomto ustanovení neužil slovní spojení ‚nemusí konat‘, či nestanovil výjimky, za nichž se výběrové řízení i při naplnění hypotézy § 24 odst. 5 služebního zákona koná. Dikce zákona je tedy zcela jasná a bezrozporná a nenabízí žádný prostor pro její odlišnou interpretaci. Správní soudy přitom nejsou oprávněny jednoznačné znění zákona dotvářet či doplňovat vlastními podmínkami, jak to učinil městský soud v posuzovaném případě. Nadto z odůvodnění napadeného rozsudku není zřejmé, jakým způsobem byly tyto podmínky určeny, resp. na základě jakých (zákonných) východisek k nim městský soud dospěl. Lze dodat, že Nejvyšší správní soud rozumí pohnutkám, které generální ředitelka vedly k názoru, že je v daném případě ‚vhodnější‘ vypsát výběrové řízení (s ohledem na městským soudem akcentovaný požadavek dodržení zásady rovného zacházení či zákazu diskriminace), avšak je nutné opětovně zdůraznit, že služební zákon neupravuje jakékoli výjimky ani nedává služebnímu orgánu prostor pro jakékoliv vlastní uvážení, zda v situacích, na které dopadá § 24 odst. 5 služebního zákona, výběrové řízení vypsát či nikoliv.“*
38. Shrnutí argumentace pak Nejvyšší správní soud poskytl v bodech [29] až [31] rozsudku ze dne 28. 3. 2024, č.j. 5 Ads 351/2022-45, kde konstatoval následující (zvýraznění podtržením provedl krajský soud): „[29] Nejvyšší správní soud neshledává důvod se v nyní posuzované věci od výše citovaných závěrů odchýlit. V bodě 26 rozsudku č. j. 3 Ads 205/2021-61 se vyjádřil též ke stěžovatelem odkazovanému rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 12. 2021, č. j. 6 Ads 315/2020-58, a odůvodnil, proč nebyl důvod k předložení věci rozšířenému senátu. Nejvyšší

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

správní soud na jeho závěry v podrobnostech odkazuje. Lze připomenout, že se jednalo o skutkově odlišný případ. Státní zaměstnanec se domáhal přeložení na služební místo u jiného služebního úřadu poté, kdy na toto místo bylo již vyhlášeno výběrové řízení, a kasační soud řešil námitku, zda musí být za této situace dříve vyhlášené výběrové řízení zrušeno. Dospěl přitom k závěru, že neexistuje zákonná opora pro automatické rušení již probíhajících výběrových řízení jen z toho důvodu, že o takové místo později projeví zájem uchazeč, který by na něj jinak mohl být přeložen, respektive objeví-li se v jeho průběhu státní zaměstnanec s nárokem na převedení na vhodné služební místo ve smyslu § 61 služebního zákona. Citované konstatování bylo vyřčeno pouze nad rámec jako součást širší úvahy o funkci výběrového řízení bez vazby na konkrétní ustanovení služebního zákona.

[30] Jelikož Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se v posuzovaném případě výběrové řízení na volné služební místo představeného vůbec nemohlo konat, bylo by bezpředmětné zabývat se kasačními námitkami, v nichž stěžovatel namítá, že městským soudem vymezená kritéria pro možnost jeho konání splnil a že jejich splnění mělo oporu ve správním spise.

[31] Obdobně jako ve věci řešené v rozsudku č. j. 3 Ads 205/2021-61 i přes výše uvedený závěr napadený rozsudek obstoje, neboť obstoje jeho ratio decidendi, že zde nebyly důvody pro vyhlášení výběrového řízení na volné služební místo představeného v situaci, kdy je bylo možné obsadit postupem dle § 61 služebního zákona. Jakkoli oproti názoru krajského soudu dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že výběrové řízení nemělo být vyhlášeno per se, není třeba napadený rozsudek z tohoto důvodu rušit, neboť postačí korigovat závazný právní názor vyslovený krajským soudem. Současně je třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek z důvodů, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. V ní se stěžovatel omezil na argumentaci, že služební orgán postupoval správně, pokud vyhlásil výběrové řízení, a že tento postup má dostatečnou oporu ve správním spise. Jak bylo výše uvedeno, tato kasační argumentace však není důvodná.“

39. Nemůže být pochyb o tom, že z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2024, č.j. 5 Ads 351/2022-45, vyplývá kategorický závěr o tom, že ve věci žalobkyně vedené pod sp. zn. 77 Ad 6/2020 se výběrové řízení na volné služební místo představeného vůbec nemělo konat, neboť se jednalo o situaci, kdy bylo možné ono místo obsadit postupem dle § 61 zákona o státní službě. Zároveň je třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud přitakal zrušení napadeného i prvoinstančního rozhodnutí ve věci vedené pod sp. zn. 77 Ad 6/2020, i když k němu mělo dojít z jiného důvodu (viz výše zejména cit. bod [31] rozsudku ze dne 28. 3. 2024, č.j. 5 Ads 351/2022-45).
40. Vzhledem k tomu, že služební orgán KHS PK postupoval ve věci 77 Ad 3/2023 stejně, jako ve věci 77 Ad 6/2020 (a žalovaný tento postup posvětil), je třeba vyslovit i stejný результат - ani ve věci žalobkyně vedené pod sp. zn. 77 Ad 3/2023 se výběrové řízení na volné služební místo představeného vůbec nemělo konat, neboť se jednalo o situaci, kdy bylo možné ono místo obsadit postupem dle § 61 zákona o státní službě. Byť soud vnímá obtížnou situaci, v jaké se správní orgán I. stupně ocitá vzhledem k tomu, že předmětné služební místo bylo (a je) obsazeno na základě proběhlého výběrového řízení, soud nemůže akceptovat to, že výběrové řízení bylo konáno tam, kde to zákon zapovídal. Stejný proto musí být i závěr soudu o tom, že je to důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro jeho nezákonnost. Vzhledem k tomu, že se uvedené argumenty plně vztahují i na konání služebního orgánu KHS PK, resp. prvoinstanční rozhodnutí, zrušil soud i prvoinstanční rozhodnutí pro nezákonnost (§ 78 odst. 3 s. ř. s.). Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

41. Soud pro úplnost konstatuje, že neprovedl důkazy navržené žalobkyní, a to prvoinstančním a napadeným rozhodnutím, neboť dokazování listinami, které jsou součástí správního spisu, se v soudním řízení správním neprovádí.

[VI] Náklady řízení

42. Žalobkyně, která měla ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem ve výši 15 342 Kč, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč, a dále z odměny advokáta za tři úkony právní služby v plné výši, tj. po 3 100 Kč/úkon, a z náhrady hotových výdajů za dva úkony právní služby po 300 Kč/úkon podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném do 31. 12. 2024. Za úkony právní služby oceněné plnou výší se považují převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby a vyčíslení nároku na náhradu nákladů řízení. Odměna za právní úkon spočívající v replice k vyjádření žalovaného nebyla žalobkyni přiznána, neboť replika obsahovala toliko shrnutí dosavadních argumentů.
43. Přiznaná odměna advokáta a náhrada advokáta byly navýšeny o částku 2 142 Kč odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.).
44. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 19. 2. 2025

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.